

צילצל להוריו, חיפש את אביו. אני צריך את אבא רחוק? הוא הודיע לאמו, שהתעלמה מהבקשה וחקרה. לקחת את רותי לבית החולים? קולו הרועד לא נעלם מאזנה של האם. אם צריך ניתוח קיסרי — שיעשו, אין דבר, עכשיו הרבה עושים את זה, אל תפחדו, ניסתה האם הקשישה להרגיע את הבן ולהוסיף לו ביטחון. הבן המשיך בעצבנות לשאול היכן נמצא אביו. אמו חולנית והוא לא רצה לבשר את הבשורה המרה בטלפון.

אני אחפש אותו, תרגע, הוא בהשתלמות. לך למנהל בית החולים, תגיד שאתה הבן של ברדיין, ואם צריך עזרה, שיעזור — עד שנמצא את אבא, המשיכה האם בשלה.

רותי מתה? הוא פלט לבסוף, חסראונים. מה אתה מדבר? מה עם הילד? קראה בהתרגשות. שניהם?

לא עיכלתי את זה. איפה הרפואה של היום. איפה הלימודים הגבוהים שהם לומדים? מה זה לא יודעים? מהתשובה שלהם אפשר לדעת שזה רשלנות. רק בימי הביניים ענו ככה! התייפחה האם השבוע.

הידיעה המזועזעת הועיקה את האב, והוא הגיע לבית החולים, שם פגש את בנו נפול הפנים, ה"ר דני פלג, סגן מנהל מחלקת היולדות, קיבל את השניים לשיחה. הוא הסביר: היתה כנראה נפילה פיתאומית בלחץ הרם, שירר אפס. עשינו את כל המאמצים, ללא הועיל. כנראה היה כבר מאוחר מדי.

לא היו צריכים לשלוח אותה הביתה, כשבאה לשם בחמש בכור, מטיחה כרמלה, האחות הבכירה,

נסים ורותי בחופשה

בעל נהדר!

לפתע צעקה: אני לא רואה כלום! יצנחה על הריצפה.

האחות שהיתה במקום רצה להוציא את הכרטיס הרפואי של היולדת, שאיברה את הכרתה, שם בדרך-כלל רשום פירוט מדוייק על מהלך ההריון ועל מצבה הפיזי של האשה. רק אחרי העיון בכרטיס, הוועקו למקום רופאים.

הוג הצעיר לא ערך קניות לקראת לידת התינוק, אך עשיתי קרר-שוקים על ריבירי-ינוקות, וידעתי בריוק באיזה מקום לקנות מה.

כינתיים גמרה המישפחה לשבת שביעה. הם יודעים שאת רותי שלהם אייפשו להחזיר, אך הם רוצים תשובות. מימצי החקירה בבית החולים שבו נפטרה יימסרו. כך הובטח להם, בעוד שבועיים. מתמרמר האב, יוסי: מה כבר הם יכולים לגלות, אם הבדיקה נערכה אצלם? היינו שקטים יותר אילו הבדיקה היתה נערכת באברכיבי. אך הודיעו לנו ששם זה כרוך בהתערבות המיטרה בלבד.

תגובת דוברת בית החולים השרון. אלישבע ריפתין: זה לא משרת שום אינטרס ציבורי שכותבים את הסיפור בעיתון. אין פה כל עניין של טיטשוש או משואפנים. הכל גלוי, אנו לא שומרים שום אינפורמציה במגירות-סתר. התוצאות המדוייקות, לדבריה, יהיו בעוד חודש.

הפרופסור יעקב גולדמן, מנהל מחלקת נשים-יולדות של בית החולים, שהוועק אף הוא באותו בוקר גורלי לחדר-היולדת שבקומה השלישית בבנין הישן, היה השבוע מוטהד מכך שדבר מותה של היולדת הצעירה במחלקתו זוכה כטיפול עיתונאי. מה העניין בהפחדת כל היולדות? לא היתה יולדת אחת השבוע שלא רעה מפחד לקראת הלידה, כגלל המיקרה. מה ייתן לכתוב כתבה על יולדת מיסכנה שמתה?

נקבל תוצאות ואז יתברר מה קרה. אני משער שזה משהו שלא קשור ללידה. זה עצוב שדבר כזה קורה, גם אם הוא קורה לעיתים רחוקות, אך האם כתבה יכולה למנוע מיקרים כאלה כעתיד?

רשלנות? ככל דבר בעולם יש אפשרות של רשלנות, אבל זה לא מיקרה של הונחה או רשלנות, כי זה היה מוות טרובילידי בתל-ינמנע. ידוע בעולם כולו על מיקרים של מוות בלידה. גם ברחוב אפשר למות.

דינה ונון לקם

רותי ברדיין באילת

זה עצוב שדבר כזה קורה!

כזמן הזה, שעבר בין ההתעלפות לכואם של הרופאים, אולי היה ניתן להחיש לרותי עזרה. אך הרופאים לא היו במקום שמישהו היה זקוק להם יותר מכל.

אפשר למות גם ברחוב!

מי חברו לעבודה של ניסים, שישב אף הוא המום בין האבלים, הגדיר את ניסים כתופעת טבע, מבחינת היחס שנתן לאשתו. אני היום בעלים כאלה. יום אחרי שנודע לו שרותי בהריון, בא אליי וביקש שאצא לחפש איתו מכונית, כדי שרותי לא תילאץ להתרוצץ. מצאנו משהו שהתאים לו, ורותי נהגה מדי בוקר לעבודה בתל-אביב, בלי להתעייף באוטובוסים.

מדי יום הוא עמד במירפסת, הביט החוצה שתחזור מהעבודה. יום אחד היא

הריגשית, וניתן כיום למצוא בחלק ממוטות המיטרה שוטרות-חוקרות, שהן בלבד מוסמכות לחקור ולגבות עדויות מנאנסות. המפגש של הנאנסת עם שוטרת, ולא עם קבוצת חוקרים גברים, מקל עליה, והסיכוי לפתיחות מצידה הוא רב יותר. השיטה הזאת אינה נשמרת תמיד, ולכן יש מקרים רבים שאינם מרווחים, ולוא רק בשל החשש מפני טראומה חדשה, בחשיפה לפני קבוצת גברים זרים, אחרי הטרומה הקודמת.

למותקפת היום יש דרך נוספת לרווח על המיקרה שקרה לה: מרכז הסיוע לטיפול במיקרי-אונס, שמרכזו בתל-אביב, מומן לקורבנות אפשרות פחות מרתיעה. המרכז פועל זה חמש שנים, והמרכזות בו היא רינה בן-צבי. המרכז לסיוע הוא העתק של מוסדות הפועלים באירופה, ושבהם כבר נצבר ניסיון רב.

מספרת רינה בן-צבי:

המרכז לסיוע במיקרי-אונס עובד כשיתוף-פעולה הדוק עם המיטרה. המיטרה נתקלת במיקרי-אונס וממי ליצה בפני הנאנסות לפנות למרכז לעזרה ולסיוע. המרכז נמצא בקשר מתמיד עם המיטרה במטה הארצי, ובקרב ליחידה הבכירה וזכות נשות המרכז ליחס נהדר. אצל השוטרים והקצונה הוותרת היחס תלוי כאשיותו של כל שוטר ושוטר.

הסיוע המוענק לנאנסות הוא מעשי: אנו מציעות אווון קשבת, עליידי שיחות-טלפון וכן עליידי פגישות. כל נאנסת הפונה למרכז מגדירה בעצמה את הקשר הרצוי לה איתנו. יש נאנסות המעוניינות בהמשך הקשר הרצוף עם מרכז-הסיוע, קשר שלעיתים נמשך עד המישפט — אם נעצר חשוד — וכן לאחריו. מרכז-הסיוע מהווה מתווך בין הקורבן לבין המיטרה, הפרקליטות ובית-הדין.

אני מודעת לגל-הפאניקה השורר כעת באיוור צפון-תל-אביב. האמת היא, שמקרי-האונס מתרחשים מדי יום בימנו, אבל בגלל הזמן הקצר שבהם התרחשו האירועים האחרונים, והאיוור הספציפי שבו הם קרו, עלה הנושא לכותרות.

עד כאן דבריה של רינה בן-צבי.

למרכז-הסיוע מגיעות נשים מכל השכבות החברתיות, והקשר הראשון איתן נעשה בדרכים שונות. יש נאנסות הפונות קודם למרכז, ודרכו הן מבקרות שות לרווח למיטרה, ויש נאנסות הפונות קודם למיטרה, שממליצה להן על המרכז.

בעניין זה אומרת בן-צבי: הנסיון מלמד שנפגעת-אונס סובלת מריגשי אשם חזקים, ולכן הפניה לעזרה, הסיוע והדיווח אינם נעשים מיד אחרי שמסתיים האירוע, אלא אחרי תקופה מסויימת. הקורבנות שהותקפו בבתיהן מרגישות צורך רב יותר לפנות לעזרה ולדווח. במיקרים הללו מיספר הפניות למיטרה גדול יותר.

דרך דלת-הכניסה

מיקרי האונס האחרונים שאירעו בצפון-תל-אביב, מיקרו את הצורך המיידי בהגנה עצמית.

בשניים מהמיקרים לא נתקל האנס במחסום פיסי רציני. במיקרה הראשון הוא חדר דרך תריס המיפסת, כשרק נועל עשוי מפלסטיק הפריד בינו לבין דירת הקורבן. רחיפה קלה, שגרמה לשבירת הנועל, איפשרה לו להיכנס בקלות לדירת הקורבן.

במיקרה השני, שהיה נסיון-אונס כושל, הוא פרץ לדירה מבעד לדלת הכניסה הראשית. מנעול-הדלת הרגיל לא היווה שום קושי ממשי בכניסה לדירה.

בסיור שנערך עליידי צוות העולם הזה ברחובות שבהם התרחשו התקיפות, התברר, שבחלק נכבד מדירות הקרקע נמצאו סורגים בחלונות הדירות ובמירפסות, אולם ישנו עדיין דירות החשופות לפריצות.

אחר שלא יודע מה זה קבוצת כדורסל, אז אינני מתייחס לכך ככלל. כשה מבקר הוא מיומן, כמו אריה מליניאק, אני יכול לומר שבשנתיים וחצי האחד רונות נכשל עם הפועל חולון, עם הנבחרת הלאומית ועם הפועל רמת-גן. שינאתו למכבי העבירה אותו על דעתו, וכשהוא חשב שאנחנו כבר על הקרשים, החל להתקיף ללא הבחנה. לשימחת, מוטי ארואסטי ענה לו על המיגרש. הוא רק שוכח שלפני כמה חודשים מוטי הגן עליו ונלחם עכור במישחקים של הנבחרת.

עכשיו נזקף לזכותך הישג ראשון שלא עשו עמיתך בכדורסל הישראלי. ניצחת באיטליה. האם זה באמת כך-כך קשה?

זה סופר-קשה. הקבוצות האיטליות הן חזקות, ובבית הן מקבלות סיוע מהקהל, המכביר על היריבות. קיימת גם מסורת ועניין פסיכולוגי, והמחסום הזה מקשה עליך. השחקנים עשו את המכסימום במישחק הזה, וקודם-כל הדישג הוא שלהם.

בגיל 33 אתה בפיסגת הכדורסל האירופי מאמן את מכבי מאמן את הנבחרת, זה לא נראה לך מהר מדי וגדול מדי?

אני מקריש לאימון הכדורסל 18 שנים. מגיל 21 אני רק מאמן. הקרשתי הרבה מאוד. תמיד הייתי שאפתן. הוכחתי עצמי בשטח. ניסיתי ללמוד מכל אחד וצברתי הרבה ידע במעקב אחרי קבוצות.

קיבלתי רחיפה עצומה מאנשי מכבי תל-אביב, שבגיל צעיר שיטחו אותי כמו שמטפחים כדורסלן צעיר. בעיקר היו אלה שמואל מחרובסקי, שימעון מרזיח ואמנון אבידן. הם דאגו לי להשתלמויות. אני מאמין בשני דברים עיקריים: עבודה קשה ועצמאות. וזאת הסיבה שהגעתי למועד בכיר בגיל צעיר כזה.

צני שרף גדל ככדורסלן בקבוצת-הנוער של מכבי תל-אביב ועבר למכבי דרום, שם היה עד גיל 21. מאז הוא אימן את מכבי דרום, את ביתר תל-אביב, את הפועל רמת-גן, והיה עוזר-מאמן של האמריקאי רודי דא' מיקו במכבי תל-אביב ב-1981, כשהקבוצה זכתה בגביע-אירופה.

הוא נשוי לרונית (32), שהיא עצמה שחקנית מצטיינת (19 שנים) במכבי תל-אביב. היא המוטי ארואסטי של קבוצת הנשים של האגודה.

אין ספק שאשה הקשורה לענף עוזרת למאמן הנתון ללחצים כל-כך גדולים. "השבוע" מודה צביקה, אמרה לי רונית: אשה אחרת, לבטח היתה מתגרשת ממני!

צביקה מגרל שני בנים יפהפיים, לירון בן 9, שכבר מגלה ניצחנות של כדורסלן, ואלעד בן 5, הרוצה להיות זמר.

למרות שמישרת מאמן במכבי תל-אביב היא מישרה מלאה פלוס, עובד שרף כמנהל במוסד של דן, ואם לא די בכך, הוא התמנה לא-ממכר כמאמן נבחרת ישראל למישחקים המוקדמים על הגביע העולמי ולא ליפות אירופה, שתהיה במאי, בגרמניה. השבוע, כשתצא הליגה לפגרה, יקדיש שרף את מירצו לנבחרת המת-כוננת למישחק נגד צ'כיה, בשבוע הבא בכרטיס-לבה.

צביקה, אם וכאשר תהיה מכבי תל-אביב בגמר גביע אירופה, את מי היית מעדיף לפגוש שם?

אנחנו עדיין לא בגמר. עומדים לפנינו מישחקים קשים במיוחד. אולי נצטרך לגמד מישחקי-זקוף נוסף, אבל המישחק נגד זאגרב הוא הקשה ביותר. כל קבוצה שתגיע לגמר תהיה ראויה למלוא ההערכה ותהווה יריב קשה.

וכיצד אתה רואה את דורון גמצי משתלב בשנה הבאה במכבי תל-אביב?

דורון הוא שחקן כדורסל מצויין. מכבי צריכה אותו ככוכב. ההיסטוריה אומרת שמי שהיה כוכב, קשה לו להיות כוכב במכבי. לרורון יקח זמן כדי להשתלב, והוא יצטרך לשנות כמה מהנהגלים שלו. יאיר עמיקם

העולם הזה 2475